

déssim parats i permetéssim altre volta que s'apoderés d'ell, un candidat que no fes absolutíssimament res per a millorar la situació en que's troba aqueix tant abandonat districte. A vosaltres bons republicans d'aqueix malhaurat districte ens dirigim i vos diem ¿qué es lo que hem de fer? ¿hem de quedar parats? ¿o bé hem d'extendre una gran campanya contra el caciquisme odiós que de tant temps te a sa merçé aqueix districte? A nostre entendre hem d'aixecar el crit d'alerta. Hem de començar a treballar per a despertar aquets homes que no tenen encara coneixement de l'alta trascendencia del vot, hem de treballar per a conseguir fer desaparèixer certs abusos que's cometen en molts pobles d'aqueix districte que si aconseguim, després de molt treballar els fins anteriorment citats, veurem aqueix desgraciat districte de Vilademuls representat per candidats que no dubtem han de conseguir grans reformes per a el mateix i el veureu lliure d'una vegada d'aquest maleit jou que l'oprimeix.

JOSEP TORRÀ PRATS.

Quan la Garrotxa desperti...

No passarán moltes setmanes sense que apareixi a la Gaceta, el corresponent R. D. convocant a noves eleccions legislatives. I, per consegüent, és d'absoluta necessitat que tots els homes que lluiten per la dignificació de la seva raça, s'apressin a impedir, per tots els medis legals, la entronització de cap polític d'ofici, que fassi servir l'acta que'l poble li ofrena, no sols per a satisfer les seves baixes concupiscencias, sino també per a perseguir amb odi i sanya a tots els homes lliures que no volen doblegar-se davant de les seves despótiques i intolerables imposicions.

Tots els que estimem de cor la causa sagrada de la Llibertat devém, doncs, preparar-nos per a impedir, costi lo que costi, i pesi a qui pesi, que en el mapa polític de Catalunya apareguin negres taques sobre alguns districtes pregonament liberals i democràtics i que si avui, per disort, están encara sotmesos al jou omniós del més repugnant dels caciquismes és sols per la covardia d'aquells que, per desgracia, no tenen plena conciença dels seus deures cívics. Si aquestes negres taques apareixessin, significarien la impotencia d'un poble davant de la dictadura de quatre privilegiats que anhelan befar la llei, escarnir la justicia, trepitjar la raó, robar al germà, vendre's la conciencia, ultratjar a la Patria, i que no dubten en acoblar-se ignominiosament, descaradament, en putrefacte con-

tuberni, sots els plecs del primer drap brut, símbol de la immoralitat més desenfrenada, que enarbola el mes ruí i miserable de tots ells: el cacic máxim.

I contra aquest cacic máxim, prototipu de la nostra vella i funesta política, responsable de tots els desastres i vergonyes de la nostra Historia, patrocinador de tota mena de vileses i injustícies, puntal de tot lo correat, fomentador dels odis més insans i fraticides, i de les passions mes prostituides, devem alçar-nos tots, amb la mateixa fé, amb la mateixa gallardía, que s'alçen els nostres gloriosos somatens contra els lladres de camí-ral.

Per a acabar amb el cacic máxim són bons i legals tots els procediments i tots els medis. El cacic máxim, és el bandoler que no respecta las intimitats de la llar, és el descostat que s'erigeix en valladar per a aturar les corrents del Progrés de la terra que'l vegé néixer, i és, també, el reptil rastreter que sols té vida dintre d'un ambient corromput, incompatible amb la austeritat i honradesa de la gran familia patriota, que és la que respecta la Llei, la que aima l'imperi de la Justicia, la que's comou davant dels crims i la que vessa llágrimes sobre'ls mars de sang ignocenta...

El cacic no té cor, perquè mai ha sentit amor per rés; son únic sentiment és l'egoisme. El cacic no té cervell, porque ni tan sols pensa en que lega als seus fills, ignoscents de la seva nefasta obra, un nom trágic i maleit. El cacic no té ánima porque ni tan sols pertany a la Humanitat, car no té cap dels sentiments que distingeixen als homes.... No riu porque desconeix en absolut la satisfacció del fer be; no plora porque está orfe de tot ideal de compassió i noblesa.

Sí, amics, sí, tot aixó i molt més encara és el cacic. I la seva força, generalment, está en les agencies de contribucions; en les cambres misterioses dels funcionaris prevaricadors.

Al cacic el deu témer tothom: rics, mitjants i pobres... Als uns els hi voldria disposar de les seves hisendes i als altres, de la seva llibertat d'acció. Perxó, els pobles conscients i dignes, es rebelen airadament, enérgicament, contra els déspotas que pretenen amordassar-los i envilir los.

I perxó, més despreciables que'ls cacics son els pobles que contemplan indiferents les seves constants malifetes. Cap poble, capacitat dels seus imprescindibles deures, pot donar albere als tirans que pretetenen corrompre'l. Per alguna cosa tots els Codics militars, severos, inexorables, manen fustellar als qui deshonran la seva Patria...

Vosaltres, garrotxans deveu posar-vos també al costat dels vostres braus germans que a l'Empordá lluiten heroicament contra el més ruinós dels caciquismes.

El districte de Vilademuls está cridat per a col·laborar a la gran obra de redenció ciutadana, i l'